

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis Universa

Jansen, Leonard

Coloniæ Agrippinæ, 1725

Casus CIX. De Vi, Ligamine, Publica Honestate.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39911

fin, vel saltem ad tempus in ea instruatur & educatur, sunt prorsus impia & irrita utpotè de re intrinsecè mala, *Perez d. 36. f. 2. Ills. nu. 88. Sporer. n. 120.* & talis conditio si apponatur in ipso contractu Matrimonii reddit eum irritum, quia repugnat bono prolis quam parentes ex jure natura: & divino tenentur educare in vera religione, cui obligationi renuntiare non possunt *Schmier c. 5. n. 37. patet ex dictis Cas. 105. n. 16. 2.* Ut adsit rationabilis causa taliter contrahendi, qualis est si hæreticus seriò promittat conversionem vel tale Matrimonium sit necessarium ad

conservandam pacem inter magnas familias &c. 3. Ut petatur dispensatio à Papa vel si ita loci consuetudo habeat ab Episcopo; quia tamen hæc omnia rarò concurrunt, & plerumque adest periculum scandali, rixarum, perversionis & prolium aut alterius mali, ideo hæc connubia [nisi in raro casu] esse licita etiam in locis mixtæ religionis meritiò docent *March. Laym. Gobat, Schmier n. 61.* Quod à potiori tenet de sponsalibus, quæ obinde plerumque illicita sunt, & irrita, ideoque à Confessariis omninò dissuadenda.

C A S U S CIX.

De vi, ligamine, publica honestate.

X Antus Parochus interrogatur 1. An pro foro cōscientia valeat Matrimonium juramento firmatum, sed metu extortum & quis sit hic metus gravis, 2. An sufficiat levis vel reverentialis, 3. An metus justus, 4. An incussus à causa naturali, quid si Medicus dicat, nolo te curare, nolo dare elemosynam nisi ducas meam filiam, 5. Quid si metus non sit incussus in ordine ad Matrimonium, vel tantum ad Matrimonium in genere & an revalidetur per copulam vel cohabitationem, 6. An coactus ad Matrimonium metu mortis possit admittere copulam, 7. Qualiter metus probari debeat. 8. An ipse cogens possit resilire, 9. An metus annullat Matrimonium de jure natura. 10. Quid de contrahente cum liga-

mine. 11. An requiratur certitudo de morte conjugis, 12. Unde hæc desumenda. 13. Quid de publica honestate ex sponsalibus. 14. Ex Matrimonio rato. 15. Si Cajus sponsalia contrahat cum Caja & ejus sorore, quam tenebitur ducere? 16. Quid si sic contraxit sub conditione. 17. Quid si Cajus resiliat ob votum Caja, an hæc possit ducere Caji fratrem: quid si Caja fuerit fornicata cum Cajo. 18. Quid si cum Cajo contraxerit sponsalia ex metu. 19. Quid si sic contraxerit Matrimonium. 20. An sponsalia vel Matrimonia impuberum causent publicam honestatem an Matrimonium clandestinum, an sponsalia ficta, non mutua sub veniali obligantia. &c. 21. Quætas requiratur ad Matrimonium. 22. Qualiter debeat esse completa, an in ea dispensare possit Episcopus.

pus, an peccant ante atatem contrahentes &c. Pro relolut.

1. QUÆR. I. Quid circa impedimentum vis?

2. Vim seu metum irritare Matrimonium, manifestum est ex jure Canonico. c. 14. 15. 28. de Spons. idque non tantum tenet in foro externo, sed etiam pro foro conscientiae etiam si sit juramento firmatum. Est communis, & certa ex c. 2. de eo qui duxit. Sanch. l. 4. d. 20. n. 12. Kugler à n. 644. Debet autem esse gravis & injustus sive à contrahente sive à 3tio in ordine ad Matrimonium incussus, est generalis regula quæ indiget explanatione, igitur 1. Debet metus esse gravis, id est talis qui capax est movere virum aliàs constantem, ut metus mortis, mutilationis, diuturni carceris, servitutis gravis & diuturnæ indignationis parentum, notabilis jacturæ famæ vel bonorum fortunæ, privatio officii, sive illa sibi sive proximè conjunctis timeantur. Avers. f. 3. Sperell. decis. 79. n. 74. sæpe tamen metus, qui respectu unius personæ valde meticulosa v.g. puellæ est gravis, respectu viri cordati est levis: Metus simpliciter levis non irritat Matrimonium c. veniens 15. de Spons. quia non notabiliter minuit libertatem, & facile repellitur, idem probabilius tenet de metu reverentiali quo liberi vel subditi ided contrahunt, quia ob reverentiam parentum vel dominorum non sunt ausi contradicere, nisi accedant alia adminicula,

importunæ preces, minæ, aut ut vult Engel si modesta contradictio nihil juverit ut fieri assolet, tunc non tantum in foro interno, sed etiam extetno Matrimonium [idem est de possessione religiosa] pro irritato habetur. Pignat. Tom. 7. consult. 77.

2. Metus debet esse injustus, nam justus non vitiat contractum, ut si Judex minetur stupratori excommunicationem vel multam vel pater accusationem, nisi ducat filiam defloratam; aut si Judex justè condemnato dicat, aut morete aut dac filiam carnificis, quia metus est justus: aliud foret, si pater minaretur stupratorem occidere nisi stupratam ducat, talis enim metus foret injustus, quia pater non habet jus occidendi.

3. Metus debet esse incussus à causa libera id est ab homine, nam si ab intrinseco v.g. morbo vel à causa naturali proveniat, ut timor mortis, incendii, infamiæ, jacturæ bonorū, & ex eo metu percussus quis contrahat validè contrahit Sperell. dec. 19. n. 40. Reiff. r. 1. n. 326. Ratio est, quia talis non est injuriosus, nec est ab alio incussus, sed ab ipso metuente conceptus. Econtra injustè incussus sive à contrahente sive à 3tio invalidat Matrimonium quia æqualiter minuit voluntarium DD. cit. si quis rennat solvere debitum vel desistere ab injusto processu nisi ducas ejus filiã, metus erit injustus & vitians Matrimonium, idem docent Avers. Croix n. 648. si Medicus ex justitia vel etiam charitate obligatus mederi nol-

nollet nisi duceres ejus consanguineam, aut negares eleemosynam extremè indigenti, aut puellam à te gratis aliam mineris domo ejicere, nisi te vel alium ducat, quia talis metus non solum est ab intrinseco ut vult *Sanch.* sed etiam ex denegatione Medicinæ & eleemosynæ, quæ denegatio tendit ad extorquendum testimonium; nec obstat, quòd illa denegatio Medicinæ & eleemosynæ solum sit contra charitatem, nam si parentes filiæ minentur diuturnum odium & aversionem, nisi puella hunc vel illum ducat, solum est contra charitatem, & tamen hic metus vitiat Matrimonium; at æquè probabiliter contradicunt *Sanch. Laym. Sporer num. 18.* quia Medicus potest justè exigere stipendium laboris vel ejus loco Matrimonium, & sicut valebit Matrimonium si Advocatus dicat: evincam tibi gratis hanc litem eâ conditione, & non aliter quàm ut des mihi tuam filiam, quia conditio est honesta; ergo & valet, si Medicus dicat: nolo te curare aliâ conditione, quàm ut ducas meam filiam, & in dubio standum est pro valore Matrimonii.

4. Metus debet esse incussus ad extorquendum Matrimonium, est communis contra *Veracrux Schmit, Schmalzg.* Ratio est, quia aliàs non ab ipso exigitur Matrimonium, sed ipse illud sponte eligit, ut evadat aliud malum, & Jura *cum veniens, cum locum de sponsi* loquuntur de

solo metu in ordine ad Matrimonium incusso, hinc si Titius ex odio tibi intenter mortem vel te iniquâ lite divexet, & tu ad eum placandum ducas ejus filiam, valet Matrimonium. Similiter valet, si tertius tibi promittat placare Titium eâ conditione, ut ducas ejus filiam: Ratio est, quia non tenetur operam suam interponere gratis, & tu liberè illam conditionem acceptas. Si injusto metu cogaris in genere ad nubendum vel ad ducendam indefinitè unam ex pluribus filiabus Caji, plures dicunt valere Matrimonium, quia manet libertas quoad personam: At rectiùs contradicunt *Sanch. Perez Croix nu. 659.* quia etiam status Matrimonii secundùm se debet esse homini liberè; si metu coactus metu cessante liberè & sciens invaliditatem Matrimonii consensum renover, vel affectu conjugali sponsæ cohabitet, aut eo affectu copulam exerceat, revalidatur Matrimonium: quia nihil defuit nisi consensus, qui sic redintegratur. *Sanch. Vallens. §. 8. Pirh. de Spons. nu. 123. Reiff. n. 333. Sperell. decis. 80.* & si tales per decennium cohabita-verint præsumuntur affectu conjugali cohabitasse & Matrimonium ratificasse *Pirh. nu. 113.* Si metu mortis coactus ad Matrimonium etiam sic cogatur ad copulam, plerique dicunt non posse consentire, sed potiùs debere perferre mortem quàm habere copulam, quia Matrimonium est invalidum, idèoque copula erit for-

fornicaria & intrinsicè mala : econtra alii probabiliter affirmant eum posse consentire in copulam, & per copulam etiam stante metu validari Matrimonium, quia in tali casu, quo metum patiens vel mori deberet, vel peccare mortaliter, censetur Ecclesia permittere, ut cedat juri suo & validè consentiat si velit, dispositio enim illa facta est in favorem patientis vim, & quod in favorem alicujus conceditur, non est in eius dispendium resorquendum. Reg. 6. in 6.

7. Metus non præsumitur, quia est aliquid facti, sed ab allegante concludenter est probandus, sufficiunt tamen duo testes de metu incusso, quibus ob libertatem Matrimonii plus creditur, quàm mille de libero consensu testantibus. *Sperell. decis. 79. à nu. 1. Schmalzg. num. 429.*

8. Illum, qui metu injusto extorsit Matrimonium, non posse resilire docent *Nav. Sylv. Koning Avers. q. 4. f. 2. Schamb. de sponsal. n. 160.* quia jura tantùm favent injuriam passo, ita ut hic solus resilire possit: quod de aliis contractibus dixi *Cas. 49. n. 8. Econtra Laym. Perez, Hart. Sanch. l. 4. d. 15. n. 5. Kugler num. 653. Wist. de spons. 254.* rectius docent posse resilire, quia Matrimonium est reipsa nullum: excipe nisi aliud damnum secutum sit, quod non posset reparari, nisi per Matrimonium v. g. imprægnatio sponsæ, tunc enim sponsus, qui eam

coëgit, teneretur consensum renovare.

9. Quod metus annullet Matrimonium de jure naturæ, probabiliter docent *Scot. Covar. Pont. Barb. Onnate. Sperell. decis. 6. nu. 3. Haun. Krimer n. 434. Schmier. c. 4. nu. 54.* rationem dant, quia repugnat rectæ rationi, ut quis ex injuria acquirat jus, & injuria per vim illata ex jure naturæ debet reparari, hoc autem aliter fieri non potest, quàm si Matrimonium ab initio sit nullum & coactus remaneat in statu libertatis: Econtra metum ex solo jure Ecclesiastico Matrimonium dirimere probabilius docent *Sylv. Nav. Sat. Perez, Sanch. d. 14. Gonet d. 4. n. 77. Avers. q. 4. Wist. n. 242. Kug. n. 624. Schmalzg. n. 406.* Ratio est, quia tale Matrimonium nec est irritum jure naturæ ratione injuriæ, nam etiam metus levis est injuriosus & causat æquale damnum, & obligat ad æqualem restitutionem, idem est de metu gravi ad alium finem incusso, item de dolo circa accidens v. g. nobilitatem, divitias &c. quæ certò gravem causant injuriam, & tamen non irritant Matrimonium; nec metus irritat ratione involuntarii, quia non magis libertatem minuit metus injustus quàm justus, aut à causa naturali incussus; atqui metus justus & naturalis non vitiat Matrimonium, ergo nec injustus: *Confirm.* ad baptismum etiam requiritur liber consensus, & tamen valet susceptus ex metu, idem est de juramento, ergo

Ff spe-

spectato jure naturæ etiam valebit Matrimonium metu extortum: *Ad Argument. Adv. 32.* Jus non acquiri directè ex injuria, sed ex contractu valido, sicut si Mævius contra prima Sponsalia [quæ habet cum Titia] ducat Cajam, acquirit jus in corpus Cajæ non ratione injuriæ, quam facit Titia, sed ratione Matrimonii validè contracti cum Caja, nec opus est injuriam semper reparari in eodem genere, aliàs Matrimonium Mævii deberet annullari. *Vide Cas. 49. n. 8.*

10. QUÆR. II. Quid de impedimento ligaminis?

32. I. *Ligamen* est vinculum Matrimonii rati vel consummati cum conjuge adhuc vivente, quod in lege nova jure divino dirimit Matrimonium cum quacunque alia persona, ut constat ex *Matt. 19. Marc. 10. & Trid. sess. 14. c. 2.* adèd ut nunc polygamia seu pluralitas Uxorum, à potiori virorum, nec consuetudine introduci, nec ex dispensatione Papæ concedi possit. Omnes cum *S. Thom. d. 33. qu. 1. art. 2.* & qui vivente Uxore attentat Matrimonium cum alia, incurrit pœnam infamiæ, imò in Germania pœnam capitis, *Carol. V. art. 121.* & qui secundam duxit etiam bonâ fide, si ex post resciat vivere primam, tenetur ad eam redire, si dubitet tenetur inquirere, si veritatem reperire non possit, potest petere & reddere debitum, si bonâ fide se-

cundum Matrimonium inist, quia est possessor bonæ fidei, cui debetur fructus Matrimonii, qui est petitio debiti; si malâ fide, potest solùm reddere, si uterque malâ fide contraxit, neuter debitum petere aut reddere potest, quia neuter est possessor bonæ fidei, & lex non fornicandi est certa. *Sanch. l. 2. d. 42. n. 8. 2.* Ut Matrimonium de novo licitè contrahi possit, requiritur certitudo moralis de morte prioris conjugis. *c. cum in presentia de spon. Sotus Angl. Tann. Cov. Sanch. d. 46. n. 6. Sporer nu. 50.* Ratio est, quia agitur de gravi præjudicio conjugis absentis, de periculo multiplicis peccati, & de valore Sacramenti; hæc certitudo ad minùs debet esse talis, ut contrarium nullo modo sit probabile; hinc per se non sufficit, quòd conjux superstes juret, conjugem esse mortuum, & à se sepultum, nec sufficit qualiscunque diuturna absentia, quamvis enim hæc magnam faciat præsumptionem, si conjuges se amaverint, & pacificè convixerint: nam si tunc abiens adhuc viveret, compareret, vel nuntium mitteret: attamen nondum adest certitudo, quam requirunt Pontifices, similiter nec sufficit unus testis omni exceptione major, nisi concurrant alia adminicula, conjecturæ, præsumptiones &c. ita ut testis ex modo deponendi, aliisque circumstantiis credatur verum deponere. *Palao Avers. Cov. Pirh. à n. 132.* quia in jure vox unius est vox nullius *l. jurisjurandi*

12. *randi 9. cod. de testibus. 3.* Quamvis in foro conscientia sufficit minor certitudo, in praxi tamen necessarium est, ut Parochus rem deferat ad Ordinarium, qui tanquam Judex pro foro externo secundas nuptias permittere non poterit, nisi mors primæ conjugis plenè probetur, ad quod sufficit
 1. Liber Parochi, qui aliquem inter mortuos adscripsit, & ita habere praxin totius Ecclesiæ testatur *Avers. 9. 14. f. 3. 2.* Testamentum mortui mandato Judicis productum. 3. Communis & constans fama, si ad eam accedant alia adminicula, nempe quòd fuerit senex, valde æger, pugnat in acie &c. 4. Si ad famam accedat unus testis de visu, semper tamen fama probanda est per duos testes omni exceptione majores, qui deponere debent se à fide dignis audivisse, & esse in loco publico & se credere rem ita esse. *Avers. l. c. Croix n. 677.*

13. QUÆR. III. Quid de impedimento publicæ honestatis?

Re. I. *Publica honestas* seu ut in jure vocatur *justitia publica honestatis* est propinquitas orta ex sponsalibus & Matrimonio rato, sive per se sive per Procuratorem contractis: jure antiquo hoc impedimentum inducebatur etiam ex sponsalibus invalidis usque ad 4tum gradum inclusivè: Trid. verò *sess. 24. c. 3. de ref. mat.* id restrinxit ad sponsalia valida & absoluta tantum ad primum gradum, ita ut qui sponsalia validè contraxit cum Titia, non possit sponsalia vel Matrimo-

moniū contrahere cum ejus sorore, matre, vel filia, bene verò cum matertera, nepte, consobrina &c. Dico: *valida & absoluta*, nam ex sponsalibus invalidis hoc impedimentum non oritur, neque ex conditionatis ante purificatam conditionem; si sponsalia semel fuerint valida, hoc impedimentum manet in perpetuum, etiam si contracta fuerint per impuberes, & unius vel etiam utriusque aut morte compartis dissoluta, quia impedimentum semel contractum non per voluntatem contrahentium sed per solam dispensationē tollitur, & quamvis *Barb. Gutt. Palao Eng. de spons. §. 6.* dicant: S. Congregationē declarasse, quòd ex sponsalibus mutuo consensu dissolutis non maneat impedimentū honestatis; nunc tamen certum est, quòd hæc Declaratio vel non sit authentica, vel sit revocata per novissimam & authenticam Declarationem Anno 1658. editam & ab Alex. VII. approbatam apud *Fagn. in c. ad audientiam de spons.*

Re. II. Matrimonium ratum inducit hoc impedimentum inter sponsam & consanguineos sponsæ, & e contra usque ad 4tum gradum inclusivè, idque verum est etiam si Matrimonium sit nullū, *c. un. de spons. in 6.* modò nullitas non sit ex defectu consensūs, v. g. ob metum, errorem in persona, revocatum à principali consensu, licet id procurator ignoret: si Matrimonium sit nullum ex clandestinitate, eò quòd non sit contractum coram

Parocho & testibus, *Sanch. Eng. l. c. Pirh. t. 14. n. 62.* adhuc dicunt non causari hoc impedimentum, quia Matrimonium clandestinum nequidem habet figuram Matrimonii aut consensum externum coram Parocho & testibus expressum, at rectius contradicunt *Gutr. Perez. Pign. dom. 4. conf. 15. n. 2.* & ita declarasse S. Congregationem testatur *Schmalzg. de spons. n. 102.* quia tale Matrimonium non est irritum ex defectu consensûs, sed Parocho & testium: ex dictis

15. Resolves sequentia: 1. Si Cajus post absoluta & valida sponsalia cum Caja contrahat cum ejus matre, sorore, vel filia, tam sponsalia quam subsequens Matrimonium est nullum ob justitiam publicæ honestatis, & Cajus adhuc tenetur ducere primam; nam licet hic sit quasi duplex honestas, tamen non habet vim reciprocam dirimendi, ut claret *ex c. un. de sponsal. in 6.* & honestas dirimit Matrimonia & sponsalia contrahenda, non verò validè contracta *Pirh. rit. 1. n. 32. 2.* Si
16. Caja contrahat cum Cajo sub conditione in futurum pendente v.g. si parentes consenserint, si Papa dispensaverit, & non expectatâ conditione sponsalia contrahat cum ejus fratre, tunc ex neutris sponsalibus oritur impedimentû dirimens, non ex primis, quia nondum purificata est conditio ut supponitur, neq; ex secundis, quia sunt invalida utpote de re illicita &
17. alteri obligata. 3. Si Cajus audiens votum castitatis Caje sponsæ suæ ce-

dat, poterit Caja post impetratam dispensationem in voto ducere fratrem ejus, quia priora sponsalia fuerunt invalida, utpote de re Deo per votum promissa. 4. Si Caja fornicata est cum Cajo & ex post sponsalia contrahat cum ejus fratre, neutrum habere potest, non primum ob impedimentum publicæ honestatis, non secundum ob afinitatem in primo gradu. 5. Si Caja ex meru injusto contraxit sponsalia cum Cajo, probabilis non potest contrahere sponsalia aut Matrimonium cum ejus fratre, patre, vel filio, quia ista sponsalia non sunt actu nulla, sed solum rescindibilia, ideoq; inducunt impedimentum publicæ honestatis. *Nec obstat,* quod Matrimonium metu extortum juxta Trid. sit omnino nullum; nam Trid. loquitur de solo Matrimonio, quod in materia odiosa non est extendendum ad sponsalia. 6. Si Caja ex injusto metu vel ex errore in persona contraxit, sed non consummavit Matrimonium cum Cajo, potest ducere quemcumq; ejus consanguineum, quia hoc Matrimonium est nullum defectu consensûs, & per consequens non oritur ex eo publica honestas. 7. Sponsalia impuberum etsi sint suspensa & rescindibilia, tamen sunt valida & inducunt hoc impedimentum, ut dixi *Cas. 104. n. 4.* idem est si impuberes contrahant de presenti, talis enim contractus habet vim sponsalium. *c. fin. de desp. impub. c. un. eod. in 6.* an idem teneat de Matrimonio clandestino puberum, ita ut quamvis non

non

non valeat in ratione Matrimonii, valeat tamen in ratione sponsaliū, causetq; impedimentum honestatis, est incertū: negant *Gutt. Fag. Barb. Nav. Gob. Sanch. d. 20. Kugler p. 2. n. 27. Wiest. tit. 3. n. 31. Schmalzg. ibid. n. 12. 3.* ubi ex *Galle mart* refert Declarationem Cardinalium, quia *Trid. Sess. 24. c. 1.* talem actum omninō irritat, ergo nec retinet vim sponsalium, alias non esset omninō irritus, idq; testatur conformius esse praxi: econtrā affirmant probabilissimē *Covar. Ledesm. Henrig. Coning. Rebel. Laym. Avers. q. 8. f. 3. n. 182. Kriemer à n. 8.* rationē dant, quia Tridentinum solū irritat Matrimonium, non verō sponsalia clandestina, ut clarum est ex textu citando *Casu seq. n. 1.* & testatur quotidiana praxis: deinde si sic contrahant impuberes, valet Matrimonium in ratione sponsalium, *d. c. un. de despons. imp. in 6.* ubi redditur ratio: quia mens contrahentium censetur esse, ut si actus non valeat quoad omnia, valeat tamen quantum potest, atqui eadem censetur esse mens puberum sic contrahentium, ergo. 8. Sponsalia ante annum ætatis 7. contracta non inducunt hoc impedimentum, quia sunt invalida, *l. 14. ff. de spons. c. litteris c. accessit de desp. impub.* similiter sponsalia ficta, non mutua, indeliberata, vel sub solo veniali obligantia, vel uni indeterminatē facta non causant publicam honestatem, quia non sunt strictē sponsalia. vid. *Cas. 104. q. 1.*

21. QUÆR. IV. Quid de impedimento ætatis? *q. 1.* Ad valorem Matrimo-

nii requiruntur & sufficiunt anni pubertatis, duodecim nempe in fœminis, 14. In Masculis *toto tit. de impub.* nisi malitia suppleat ætatem, ita ut præter discretionem etiam adsit potentia generandi, quod ex fornicatione vel imprægnatione colligitur, tunc enim ante hos annos valeret Matrimonium, licet non dispensetur. 2. Anni pubertatis debent esse completi de momento ad momentum. *Pont. Pign. to. 10. n. 11. Reiff. n. 12.* contra *Brunell. Sylv. Sanch. Schmalzg. n. 60.* qui probabiliter dicunt sufficere diem ultimum esse inchoatum ob favorem Matrimonii; sed ratio nostra est, quia jura expresse requirunt annum completum, & si possit deesse dies, cur non duo: si duo, cur non tres, vel unus vel alter mensis? ut vult *Rebell. 3.* In ætate ex urgentissima causa v.g. pro pace vel bono communi dispensare potest Episcopus, præsertim si dubium sit, an ætas sit completa vel malitia suppleat ætatem. *Cov. Barb. Pirh. tit. 2. n. 33.* hoc ipso enim quod Pontifex *c. 2. de desp. impub.* permittat dispensationem, eamque sibi non reserves, censetur eam concedere Episcopis. 4. Attentantes Matrimonium ante ætatem legibus determinatam peccant mortaliter, nisi excuset causa urgentissima v.g. cõciliandæ vel conservandæ pacis. *Palu. Croix Schmalzg. n. 68.* contra *Sanch. Pont. Zoës.* quia Nicolaus primus *c. 2. de spons. impub.* utitur verbis: *districtius prohibemus.* quod Matrimonia impuberum habent vim sponsalium, dixi supra *n. 20.*